

Arrest

nr. 208 779 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie van 24 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd aangetroffen door de federale politie op 23 augustus 2018 door de scheepvaartpolitie te Brugge. Ze werd gehoord om 23u25.

Op 24 augustus 2018 deed de gemachtigde een onderzoek van de Eurodatabank waarbij een treffer wordt vastgesteld met Zwitserland, meer bepaald onder de code "CH19130331544".

Vervolgens nam de gemachtigde op dezelfde dag de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw die verklaart te heten(1>:

naam: G.

voornaam: M.

geboortedatum: [...] 2000

geboorteplaats: III

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist haar om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de scheepvaartpolitie van Brugge op 23.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te haar van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.F0.003453/2018)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een gezinsleven of dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in haar verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er is een risico op onderduiken;

1. Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij

de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt OP inklimming (PV BG.55.FQ.003453/2018)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de scheepvaartpolitie van Brugge op 23.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er is een risico op onderduiken:

1. Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.F0.003453/2018). Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge en verklaart dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omdat het daar niet goed is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Op 24 augustus 2018 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op voor de duur van drie jaar.

Op 28 augustus 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. Het belang

Verweerder stelt in de nota het belang van verzoekster in vraag nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten de Zwitserse autoriteiten zullen aanschrijven met de vermelding van de Eurodac-hit. Er zou zowel uit de bewoordingen van de bestreden beslissing als uit de stukken van het administratief dossier blijken dat er geen uitvoerbare beslissing zou voorliggen op grond waarvan verzoekster zal teruggestuurd worden naar Eritrea. Ter zitting stelt verweerder dat uit de stukken van na de bestreden beslissing duidelijk de intentie blijkt naar Zwitserland over te dragen.

Volgens verweerder zou verzoekster in haar verzoekschrift geen melding maken van een internationaal beschermingsverzoek dat ze bij de Zwitserse autoriteiten heeft ingediend, terwijl die informatie doorslaggevend zou zijn om de lidstaat te bepalen waarnaar zij kan worden teruggeleid. Verzoekster zou evenmin belang hebben bij een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 13septies omdat de vrijheidsberoving ondersteund blijft door de op 28 augustus 2018 genomen beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Ter zitting verdedigt de raadvrouw van verzoekster haar belang bij de huidige vordering. Ze stipt vooreerst aan dat men niet tegelijkertijd een terugkeerbesluit kan nemen en een overdracht beogen op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening). Een terugkeerbesluit beoogt immers principieel een verwijdering buiten de Unie, terwijl een overdrachtsbesluit bedoeld is voor het overdragen van verzoekers van internationale bescherming binnen de Unie. De raadvrouw vervolgt dat indien de Zwitsers een terugname- of overnameverzoek zouden weigeren, de thans voorliggende vordering toestaat verzoekster zonder een correct onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM naar Eritrea terug te sturen. Nu de gemachtigde de bestreden beslissing niet intrekt, behoudt ze het belang.

De Raad kan verweerder in geen geval volgen. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan in geen geval afgeleid worden dat er geen uitvoerbare beslissing naar Eritrea zou voorliggen. Het feit dat momenteel een onderzoek lopende is naar de eventuele mogelijkheid tot overdracht naar Zwitserland op grond van de Dublin III-verordening en verzoekster in dat kader ook wordt vastgehouden en momenteel op twee gronden wordt vastgehouden, houdt niet in dat de thans bestreden beslissing niet uitvoerbaar zou zijn. Het lopende Dublinonderzoek heeft, zoals verzoekster terecht vaststelt, bovendien de gemachtigde niet aangezet tot intrekking van de bestreden beslissing. Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding gebaseerd zijn op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis op basis van communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn bijgevolg uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Het feit dat later eventueel nog een overdrachtsbesluit zal worden genomen, verhindert niet dat de gemachtigde wel al een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft genomen. Deze beslissing houdt wel degelijk voor verzoekster reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625). *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Ook al blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde ondertussen een onderzoek voert in het kader van de Dublin III-verordening, merkt de raadvrouw van verzoekster terecht op dat hij het niet nodig heeft geacht de thans bestreden beslissing in te trekken. Deze huidige bestreden beslissing is nochtans blijkens de rechtsgrond en de uitdrukkelijke motieven duidelijk een terugkeerbesluit en geen overdrachtsbesluit. De gemachtigde kan wel degelijk op grond van deze beslissing verzoekster naar Eritrea verwijderen. Het feit dat er eventueel andere intenties zouden zijn, zoals verweerder ter zitting stelt, doet geen afbreuk aan de motieven van de beslissing.

Evenmin heeft verweerder het bij het rechte eind als zij in de nota stelt dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele melding maakt van haar beschermingsverzoek in Zwitserland, noch dat dergelijke informatie doorslaggevend zou zijn om de lidstaat te bepalen waarnaar ze kan worden

overgedragen. Verzoekster heeft juist concreet gesteld “*Le requérant indique avoir demandé la protection internationale il y a de cela un an en Suisse.* » (“De verzoeker geeft aan een jaar geleden internationale bescherming gevraagd te hebben in Zwitserland”). Bovendien was die verklaring op zich geenszins doorslaggevend om de potentieel verantwoordelijke lidstaat te kunnen bepalen nu uit het administratief dossier eveneens blijkt dat de gemachtigde het EURODAC-systeem heeft geraadpleegd voor het nemen van de bestreden beslissing en het “Eurodac search result” een positief resultaat gaf, “CH19130331544”.

Volgens artikel 24.4 *iuncto* artikel 9.1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijst “CH” op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer “1” op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Ook al kan uit het cijfer “1” niet worden afgeleid of het beschermingsverzoek in Zwitserland nog in behandeling is, ingetrokken is, dan wel afgesloten is, correspondeert deze situatie wel met een persoon zoals bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) van de Dublin III-verordening, dus met een hangend, ingetrokken of afgesloten beschermingsverzoek.

Bijgevolg wist de gemachtigde op 24 augustus 2018 om 9u31, en dus voor de betekening van de huidige bestreden beslissing, reeds dat verzoekster in Zwitserland een beschermingsverzoek heeft ingediend. Dat heeft hem er, ondanks de duidelijke voormelde rechtspraak van de verenigde kamers, niet van weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. In deze arresten stelde de Raad dat indien de gemachtigde zoals *in casu* besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel hangende, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er niet alsnog voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsmaatregel te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, het recente Terugkeerhandboek p. 103 - 104). Slechts in de situatie zoals geïllustreerd in artikel 24.4, lid 1 van de Dublin III-verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen – kan de gemachtigde ervoor opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig artikel 24.4, lid 2 de Terugkeerrichtlijn wederom niet van toepassing eens de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat, en voor zover dit terugnameverzoek niet is verworpen.

Waar verweerder in de nota het belang bij een eventuele schorsing in vraag stelt omdat een eventuele vrijstelling niet verhindert dat verzoekster nog is vastgehouden op grond van de latere beslissing van 28 augustus 2018 tot vrijheidsberoving voor onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat, volgt de Raad wederom niet. Het belang bij de huidige vordering kan in deze niet gereduceerd worden tot de vasthouding. Zoals *supra* reeds gesteld ligt een uitvoerbaar terugkeerbesluit voor naar Eritrea, zodat de Raad het belang weerhoudt.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst er opnieuw op dat de huidige bestreden beslissing gestoeld is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de Terugkeerrichtlijn omzet en dus de gemachtigde de mogelijkheid biedt verzoekster te verwijderen buiten het Europese grondgebied, en *in casu* terug te sturen naar Eritrea. Verzoekster somt de verplichtingen op die uit de rechtspraak van het EHRM voortvloeien bij een beoogde verwijdering in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst naar concrete arresten van het EHRM waaruit blijkt dat niet enkel moet rekening gehouden worden met de bewijselementen voorgelegd door de verzoekende partij, maar eveneens met elk pertinent gegeven voor de zaak waarvan de staat kennis had of moest kennis van hebben. Eveneens moet rekening gehouden worden met de algemene situatie in het desbetreffende land omdat een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ook kan voortvloeien uit een geweldsituatie, dermate dat men een risico kan lopen omwille van het enkele feit van een eventuele verwijdering. Rechtspraak van het EHRM stelt eveneens duidelijk dat rekening moet gehouden worden met informatie die blijkt uit rapporten komende van onafhankelijke internationale organisaties ter bescherming van de mensenrechten.

Verzoekster werpt op dat *in casu* enkel gemotiveerd is als volgt:

"Betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge en verklaart dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omdat het daar niet goed is. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan."

De raadsman heeft vragen bij de wijze waarop verzoekster door de politie omtrent haar vrees werd gehoord en of ze werkelijk op nuttige en dienstige wijze werd gehoord. Hij voert aan dat verzoekster verklaarde dat het verhoor bijzonder kort was dermate dat het voorbarig is te stellen dat verzoekster geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aantonen indien de mogelijkheid om op nuttige wijze gehoord te worden niet werd geboden. Bijkomend blijkt volgens verzoekster niet dat de gemachtigde op enigerlei wijze heeft rekening gehouden met de flagrante mensenrechtenschendingen die worden begaan in dat land, waarvan hij nochtans kennis heeft. Verzoekster erkent dat het EHRM vereist dat personen die zich beroepen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, in de mate van het mogelijke, stukken en informatie moeten bijbrengen om

het aangevoerde risico te beoordelen. Tegelijk erkent het EHRM eveneens dat dit moeilijk of onmogelijk kan zijn voor de betrokken persoon om dit op korte termijn te verstrekken. Verzoekster concludeert dat de gemachtigde volgens de rechtspraak van het EHRM hoe dan ook de verplichting heeft om niet enkel rekening te houden met bewijsstukken voorgelegd door de verzoekster, maar ook het risico moet onderzoeken op basis van informatie waarvan hij kennis had of had moeten hebben. Elk van deze standpunten staft verzoekster met concrete verwijzingen naar rechtspraak van het EHRM.

Concreet wat Eritrea betreft, blijkt uit de rapporten volgens verzoekster dat Eritrea misdaden tegen de mensheid heeft begaan op grote schaal en dit tot op vandaag. Wat verzoeksters verklaringen aangaat, wijst ze erop dat personen die zijn geëmigreerd uit Eritrea en worden teruggestuurd naar Eritrea worden opgesloten, mishandeld, gefolterd of zelfs gedood.

Volgens verzoekster heeft de gemachtigde onder meer geen rekening gehouden met het lot dat wordt voorbehouden aan Eritreeërs die hun land op illegale wijze hebben verlaten en het lot van Eritreeërs die gedwongen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Wat dit laatste punt betreft, citeert verzoekster uitgebreid uit een recent rapport van juli 2018 van de UK Home Office.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoekster op bijzonder summiere wijze heeft geantwoord op de vraag waarom ze niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. Tegelijk blijkt eveneens dat verzoekster op dit punt maar op zeer summiere wijze werd gehoord door V.C. op 23 augustus 2018 om 23u25. *Prima facie* kan bezwaarlijk aangenomen worden dat verzoekster op nuttige en dienstige wijze werd gehoord aangaande haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Eritrea.

Tegelijk blijkt *prima facie* uit de lezing van de talrijke rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert, zo onder meer het recent rapport van de UK Home Office dat als een betrouwbare bron moet worden aangenomen, dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijks zal terechtkomen bij een terugkeer naar Eritrea, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bijzonder groot lijkt. De UK Home Office stelt immers onomwonden: "*Any Eritrean who is forced to return to their homeland against his or her will can face inhuman treatment including torture, imprisonment for unspecified periods and being forced to stay in a military camp under very harsh conditions as a punishment.*" (eigen vertaling: "*Elke Eritreeër die wordt gedwongen om terug te keren naar het herkomstland tegen zijn of haar wil kan onmenselijke behandeling meemaken met inbegrip van foltering, gevangenschap voor onbepaalde termijn en verplicht worden in een militair kamp te blijven onder zeer zware omstandigheden als straf.*").

De Raad volgt verzoekster dan ook dat niet blijkt dat de gemachtigde op enigerlei wijze heeft rekening gehouden met rapporten aangaande de situatie wat betreft de mensenrechten in Eritrea. Verzoekster erkent terecht dat het EHRM vereist dat zij in de mate van het mogelijke, stukken en informatie had moeten bijbrengen. Uit het extreem kort verhoor midden in de nacht kan niet worden afgeleid dat verzoekster *prima facie* de mogelijkheid kreeg op meer omstandige wijze haar vrees voor vervolging uiteen te zetten. Hoe dan ook heeft verzoekster bij haar verzoekschrift heel uitgebreid naar recente rapporten verwezen. Volgens de rechtspraak van het EHRM had de gemachtigde de verplichting om niet enkel rekening te houden met bewijsstukken voorgelegd door verzoekster zelf, maar had hij ook het risico moet onderzoeken op basis van informatie waarvan hij kennis had of had moeten hebben.

Het administratief dossier bevat geen objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de gemachtigde - die niet onwetend kan zijn van het bestaan van deze rapporten - een "zo nauwkeurig mogelijk onderzoek" heeft gedaan van de omstandigheden waarin verzoekster mogelijks zal terechtkomen bij haar verwijdering en terugleiding naar Eritrea om uit te sluiten dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat verzoekster loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en gelet op de uitgebreide elementen die verzoekster bijbrengt bij haar

verzoekschrift om haar bezwaar tegen een verwijdering en terugleiding naar Eritrea te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoekster zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Zij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekster wijst erop dat volgens artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel *“onder andere vervuld [is] indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* Zij verwijst opnieuw naar haar middel op grond van artikel 3 van het EVRM.

Supra werd het middel op grond van artikel 3 van het EVRM ernstig bevonden, zodat aan de vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van rechtswege is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES